

[Ib Christensen]

finde nogle fællesnævner på dette område. Derfor bør regeringen være åben også over for et langsigtet samarbejde til anden side hen over midten end lige netop til det næstyderste højre.

Genskabelse af beskæftigelsen vil være et ufravigeligt krav fra retsforbundet under kommende økonomisk-politiske forhandlinger. Det fordrer en ny valutapolitik som første skridt efterfulgt af en inflations-, og indkomstafdæmpning, hvor den hidtil førte indkomstpolitik har været magtesløs. Her henviser jeg til den rapport, som det økonomiske råds formandskab har leveret både forrige gang og denne gang, der jo taler sit klare sprog om indkomstpolitikens magtesløshed.

De sociale, psykologiske og samfundsøkonomiske betingelser for en sådan politik – altså for en politik, der kan tilskynde til indkomstafdæmpning, tilbageholdenhed i lønkrav og andre indkomstkrav, kan virke omkostningsdæpende og inflationsfremmende – findes alene ved en politik, der også indeholder et totalt stop for jord- og ejendomspekulation. Også det fremgår med krystalklarhed af vismændenes sidste rapport. Det drejer sig om at føre en økonomisk politik, der ikke som den nuværende præmierer passive investeringer i jord og fast ejendom og nærmest straffer erhvervsaktive, arbejdspladsskabende investeringer i erhvervslivet.

Dette må være en forudsætning for at føre en politik, der både kan stoppe en af de farligste inflationsfaktorer og virke dæpende på lønkrav og lignende og dermed også bremse andre inflationsfaktorer end den inflation, der udgår fra jord og fast ejendom. Derfor må vi sige, at denne politik hænger sammen. Når regeringen og andre siger, at skatte- og boligpolitikken og den økonomiske politik i det hele taget hænger sammen, så er det for så vidt rigtigt, men hvis man drager den konklusion, at det indebærer, at så skal det være det samme flertal, der enes om alt, så står man i den situation, at der vil være partier, man ikke kan enes med. Skal man finde en fællesproportional mellem centrum-demokraterne og socialdemokratiets venstrefløj omkring indgreb over for kapitalgevinster på jord og fast ejendom, så ved vi, at der intet kommer ud af det. For så vidt kunne jeg lige så godt nævne det konservative folkeparti eller venstre.

Jeg må sige både til regeringen og til hr. Poul Schlüter, der truer regeringen med, at den får sandelig ingenting igennem vedrørende indkomstpolitik, hvis den ikke er artig, når det drejer sig om skatte- og boligpolitikken, at dette er jo fuldstændig destruerende for, at folketingsret kan træffe de rigtige beslutninger. Ikke for, at man kan lave et forlig hvert år til august, som frelser landet i hvert fald indtil næste år i august, men det er destruerende for at føre en rigtig politik igennem, som der er flertal for. Jeg har i hvert fald ikke observeret, at der fra venstre side i salen eller fra den side i salen, som jeg repræsenterer, altså midten af salen, er kommet krav, der går ud på: vi vil ikke samarbejde med regeringen på de og de områder, hvis regeringen samarbejder til anden side på de og de væsentlige områder.

Både den borgerlige opposition og regeringen burde acceptere de skiftende flertal, for der er jo ikke ret megen sammenhæng i en økonomisk politik, der som augustforliget går ud på, at man på den ene side fører indkomstpolitik med diktat over for lønmodtagerne og i øvrigt over for arbejdsmarkedets parter for at dæmpe den inflationskilde og så på den anden side f. eks., som man har gjort her senest forleden, letter den amtskommunale grundskyld for at give ordentlig vind i sejlene til den inflation, der udspringer fra jord og fast ejendom. Det er en politik uden hoved og hale. Det er en politik, der ikke bringer os ud af stedet. Det er ikke et spørgsmål om, at man skal have et samarbejde mellem en blok af partier, der skal være enige om alt, hvis resultat bliver, som det jo desværre er blevet gentagne gange.

Hvis man tilvejebringer disse psykologiske, fordelingspolitiske forudsætninger, så tror jeg, det vil være muligt at føre en økonomisk politik, der er nok så effektiv – mildt sagt – som den, regeringen og dens hidtidige støttepartier har ført.

Blandt de ting, der skaber problemer, er naturligvis optagelsen af statslån. Dette store udbud af statsobligationer er jo med til at bringe den enorme rente højere op.

Vi tager altså afstand fra indkomstpolitikken i den form, hvori den hidtil er ført. Vi mener, at der er tale om overgreb over for arbejdsmarkedets forhandlingsfrihed. Der er tale om bureaukrati og styring med priskontrol osv.